Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: To Veninder

Citation: Bergsøe, Vilhelm: ”To Veninder”, i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 387. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58244/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

TO VENINDER.

I Præstegaardens Have
var der hyggeligt og net;
hist nyslagne Plæner,
her Blomster og Busket.
Vinranken krøb i Bugter
langs Straatagets Skæg,
og Svalerne kvidred
fra den løvdækte Væg.

Ved Havestuens Døre
en Hængebirk stod
med Grene, der naaede
fra Toppen til dens Rod,
og naar et enkelt Vindpust
Vej gennem Haven fandt,
da var det, som den hvisked
om de Tider, som svandt.

Den stod saa tavs, alvorlig
og rank som en Gran;
thi den var Havens første
og ældste Veteran.
Den havde set tre Slægter,
som steg i Graven ned —
den kendte lidt til Livet,
til Død og Kærlighed.

Nu saa' den igen
et ungdommeligt Par;
men det var ikke ganske
som ellers det var.

Det var to unge Piger
— Veninder fra Barn —
den ene havde Guden
alt fanget i sit Garn.

Paa Havestuens Trappe
paa det nederste Trin,
dér sidder Præstens Datter
og sømmer et Lin.
Saa drømmende hun stirrer
og henter tungt sig Vejr,
skønt Kinden har Rosens
og Morgenrødens Skær.

Ved hendes Side sidder
i en Lænestol strakt,
Kusinen fra Byen
i højst moderne Dragt;
de stivede Skørter
bruser op som en Flod
og viser mer end Anklen
af en silkeklædt Fod.

„Der er, som jeg har sagt dig“
— hun nu til Orde ta'er —
„ej mindste Spor af Lighed
hos dette Vennepar.
Se, blot naar de hilser,
da lige straks man ser,
at Thorvald er en Klods,
men Charles Kavalér.“

Den lille slap Traaden,
saa Linet faldt ned;
dog sagde hun slet intet,
og den ældre blev ved:

„Nej, se saa disse Øjne,
saa mørke som en Grav,
hvor Lidenskaben glimter
som Lyn paa et Hav.

Vel véd jeg, at Thorvald
som Kunstner har Rang;
men ser du, det han mangler,
er egenligt Élan.
Paa Ballet, hvor jeg saa' ham
efter Aareløb igen,
dér syntes jeg, han ligned
en pyntet Malersvend.

Til daglig han trasker
i Malerkutten graa.
Gud véd, hvad det Menneske
dog gaar og tænker paa?
I Aftes ved Bordet
han sad som han sov,
og hele Dagen driver han
i Mark og i Skov.

Da sidst de var udenlands,
han aldrig til dig skrev:
da var det altid Charles,
som sendte dig Brev.
Han skriver vist yndigt!
Jeg havde Lyst engang" —
her standsede hun pludseligt
og nynnede en Sang.

Der blev en lille Pause
— hver tænkte paa sit —
da sagde den yngre
vemodigt og blidt:

„Naar Thorvald ikke skriver,
da mindes han vist mer;
Gud véd, om Charles husker,
naar ej han os ser?“

Kusinen sendte hurtigt
et spejdende Blik;
den lille vilde tale,
men Stemmen slog Klik.
„Naa, bryd dig ej om dette“
— faldt nu den ældres Ord —
„maaske er Thorvald ikke
saa kold, som jeg tror.

Men det er ellers løjerligt —
i Dag, da han skal bort,
han lader dig alene,
skønt Tiden er kort.
I Aften Klokken elleve
jo Diligencen gaar —
naa, det er nu noget,
som du vel forstaar.

Men, ærligt talt, min Pige,
jeg taalte det ej,
at han, skønt forlovet,
dog gaar sin egen Vej.
Hvad hjælper det, han maler
og bli'er en Kunstner stor,
naar aldrig han taler
et levende Ord?

Desuden, disse Kunstnere
de har det nu saa sært —
den Kunst, dem at behage,
den er ej hurtigt lært.

De sætter Kunsten øverst,
Konen som Nummer to,
og derfor er der sjældent
Fred i et Kunstnerbo.

Desuden er de gnavne —
snart vil det ikke gaa,
snart mener de, at Verden
dem ej kan forstaa.
Saa kommer der en Kritiker
og rakker dem ned —
Du véd ej, hvor de Mennesker
kan gøre Fortred.

Nej, tænk dig saa Charles!
Husarofficer!
Dertil fra Hæl til Hoved
en fuldendt Kavalér.
Og saa — ja, du maa gerne
mod min Smag løbe Storm —
men der er ogsaa noget
i en køn Uniform.

Men jeg har glemt det bedste,
som ret er en Trøst.
Véd du, at her han bliver
til sent ud paa Høst?
Manøvren har man opsat,
det læste jeg i Dag,
saa rejser han ikke;
det er en afgjort Sag."

Den yngre rask sig bøjed
ned mod et Rosenbed;
om hendes Kinder alle
de lyse Lokker gled.